

Dr Robert C. Newman, Cuda, sesja 2, Nowy Testament, apokryfy i okresy średniowiecza

© 2024 Robert Newman i Ted Hildebrandt

OK, właśnie rozpoczęliśmy coś, co, jak sądzę, moglibyśmy uznać za siedem sesji na temat cudów i cudów Jezusa. Ostatnim razem przyjrzelśmy się pierwszemu, który w zasadzie mówił trochę o definiowaniu cudów, a następnie przeprowadziliśmy szybki przegląd cudów Starego Testamentu, a następnie pominęliśmy cuda Jezusa i Ewangelii, poszliśmy dalej i przyjrzelśmy się cudom apostołskim, głównie w Dziejach Apostolskich. Nasza następna jednostka tutaj jest numerem dwa. Cud liczy się w czasach średniowiecza, więc zaczynamy od okresu poapostolskiego i tam się przyglądamy.

Odwracamy się teraz od natchnionych biblijnych opisów cudów do tych z nienatchnionej, ale nominalnie chrześcijańskiej literatury. Zaczniemy od tak zwanych apokryfów Nowego Testamentu, znajdujących się w pracach JK Eliota z 1993 r. i u Hennepina Schneemelchera z 1963 r. Dokonamy tylko kilku selekcji; nie zrobimy całości.

Przyjrzymy się więc przede wszystkim Protoewangelii Jakuba. Jest to opowieść o wydarzeniach, które miały mieć miejsce aż do narodzin Jezusa. Został on napisany prawdopodobnie od połowy do końca II wieku naszej ery i wywarł ogromny wpływ na historię Kościoła, przyczyniając się do rozwoju nabożeństwa do Maryi, które zostało, powiedzmy, bardzo wyolbrzymione w tym materiale.

Zamierzam więc przedstawić rozdział po rozdziale przegląd tego, co znajdziemy w tej księżce. W rozdziale pierwszym Joachim, bogaty i pobożny Żyd, zostaje odrzucony, ponieważ jest bezdzietny. Udaje się na pustynię, aby pościć przez 40 dni.

W rozdziałach drugim i trzecim zarzuca się także jego żonie Annie, która modli się do Boga o dziecko. W rozdziałach czwartym i piątym anioł zostaje wysłany do Anny i Joachima, ogłaszając odpowiedź na ich modlitwy. O ich potomstwie będzie głośno na całym świecie, a potem narodzi się Maria.

To ich dziecko. W rozdziale szóstym Maria chodzi w wieku sześciu miesięcy i jest trzymana w domu, w specjalnym sanktuarium, aby uniknąć wszelkiego skalania. W rozdziale siódmym Maria w wieku trzech lat zostaje poświęcona świątyni, prawdopodobnie podobnie jak Samuel, i tańczy na stopniach ołtarza.

W rozdziale ósmym, w wieku dwunastu lat, aby uniknąć skalania świątyni przez menstruację, arcykapłan Zachariasz otrzymuje od anioła polecenie, aby oddał Marię, swoją żonę wdowcowi, którego wyznaczy Bóg. W rozdziale dziewiątym Józef zostaje wybrany przez gołębicę wychodzącą z jego laski, w przeciwieństwie do innych

wdowców, którzy najwyraźniej biorą udział w tym konkursie, i zabiera Marię do domu. Następnie Józef, budowniczy, wyrusza na budowę.

W rozdziałach od 10 do 12 Maryja jest jedną z dziewic wybranych do wykonania zastony świątyni. Maria otrzymuje wiadomość od anioła dotyczącą Jezusa. Oddaje swój welon i odwiedza Elżbietę.

W rozdziałach od 13 do 16 16-letnia Maria jest teraz w szóstym miesiącu ciąży, kiedy Józef wraca. Nie uwierzy w jej historię, dopóki nie pojawi się przed nim anioł. Jej ciąża staje się znana księżom, którzy wzywają oboje.

Nie uwierzą w swoje historie, dopóki nie pomyślnie przejdą próbę gorzkiej wody. Rozdziały 17 do 18, dekret Augusta. Maryja i Józef z dziećmi.

Jak pamiętacie, w tej historii Józef jest wdowcem, więc ma kilkoro dzieci. Maryja, Józef i jego dzieci udają się do Betlejem, ale ona ma rodzić na pustyni, więc zostaje umieszczona w jaskini. Kiedy Józef wyrusza na poszukiwanie położnej, cały świat zatrzymuje się w chwili narodzin Jezusa.

W rozdziałach od 19 do 20 Józef i położna widzą chmurę przesłaniającą jaskinię, a potem wielkie światło. Dzieciątko wspina się na pierś Maryi. Położna mówi o tym swojej przyjaciółce Salome, która nie uwierzy w narodzenie z dziewicy, dopóki nie sprawdzi dziewictwa Marii.

Ręka Salome zostaje zużyta za karę, ale zostaje uzdrowiona poprzez dotknięcie Dzieciątka Jezus: rozdział 21, wizyta mędrców. W rozdziałach od 22 do 24 Herod próbuje zabić małe dzieci.

Maria ukrywa Dzieciątko w wołowym żłobie. Elżbieta i Jan zostają ukryci, pochłonięci przez górę. Herod znajduje w świątyni Zachariasza, pamiętacie, że jest to ojciec Jana, i kazał go zabić.

Jego krew zamienia się w kamień. Ściany świątyni płaczą. Symeon zostaje mianowany arcykapłanem w miejsce Zachariasza.

Rozdział 25. Ja, Jakub, który jest starszym przyrodnim bratem Jezusa, napisałem to i ukryłem się na pustyni. To jest więc Protoewangelia Jakuba. Po drugie, historię dzieciństwa Tomasza nazywano kiedyś Ewangelią Tomasza, ale wraz z odkryciem materiałów gnostyckich o tej nazwie nazwa ta została zmieniona.

A więc historia dzieciństwa Thomasa. Jest to opowieść o cudach, które rzekomo miały miejsce w dzieciństwie Jezusa do 12. roku życia. Jej fragmenty datowane są na koniec II wieku naszej ery.

W rozdziale 1 powiedziano nam, że został napisany przez Tomasza Izraelitę, choć Coleman twierdzi, że jego książka zdradza nową wiedzę o judaizmie. Rozdział 2, chłopiec Jezus, lat 5, robi w szabat 12 glinianych wróble. Kiedy zostaje skonfrontowany, klaszcze w dłonie, a wróble odlatują.

W rozdziale 3 Jezus bawi się w basenach z wodą. Kolejny chłopak psuje baseny. Jezus przeklina chłopca, który natychmiast usycha.

Rodzice chłopca skarżą się Józefowi. Jakie masz dziecko? W rozdziałach 4 i 5 inny chłopiec spotyka Jezusa we wsi. Jezus go przeklina, a on umiera. Rodzice i inne osoby skarżą się Józefowi.

Karci dziecko. Jezus oślepia oskarżycieli. Józef pociąga Jezusa za ucho.

Jezus ostrzega Józefa, aby mu nie przeszkadzał. W rozdziałach od 6 do 8 nauczyciel Zacheusz oferuje nauczanie Jezusa alfabetu, ale Jezus gani go za to, że tak naprawdę nie rozumie nawet alfa. Zacheusz zawstydzony mówi, że to dziecko nie jest zrodzone na ziemi.

Być może zapomniał o tym przed stworzeniem świata. Zwraca dziecko ojcu. Jezus śmieje się i odwołuje klątwę rzuconą na wszystkich, którzy zostali wcześniej uderzeni.

Boją się go ponownie sprowokować. W rozdziale 9 Jezus i kilkoro dzieci bawią się na dachu domu. Jeden chłopiec spada i umiera.

Rodzice oskarżają Jezusa. Jezus przywołuje chłopca do życia i oczyszcza go z odpowiedzialności. W rozdziale 10 młody mężczyzna tnący drewno odcina sobie stopę.

Jezus uzdrawia stopę. Wstań teraz, mówi, rąb drewno i pamiętaj o mnie. Rozdział 11, Idę po wodę dla swojej matki.

Jezus potyka się, a dzban jest rozbity, więc przynosi wodę do swojej szaty, tak aby nic nie wyciekało. Rozdział 12: Jezus, lat 8, sadi ze swoim ojcem. Jezus sieje jedno ziarno pszenicy.

Daje 100 miar pszenicy, którą rozdaje ubogim. Rozdział 13, Jezus i jego ojciec przygotowują drewniane łóżko dla bogatego mężczyzny. Jedna z belek jest za krótka, najwyraźniej przypadkowo przycięta.

Jezus rozciąga go na odpowiednią długość. W rozdziałach 14 i 15 inny nauczyciel uderza Jezusa. Jezus go przeklina, a on mdleje.

Później inny nauczyciel przyjmuje Jezusa jako ucznia. Jezus bierze księgę, ale nie czytając jej, zaczyna objaśniać prawo za sprawą Ducha Świętego i gromadzi się wielki tłum. Nauczyciel chwali Jezusa.

Jezus uzdrawia poprzedniego nauczyciela. W rozdziale 16 Jezus i jego brat Jakub zbierają patyki. James zostaje ukąszony przez węża i bliski śmierci. Jezus tchnie na ukąszenie. Rana zostaje zagojona, a wąż pęka. 17, Jezus wskrzesza małe dziecko, które umarło.

Rozdział 18, Jezus wskrzesza zmarłego robotnika. Rozdział 19: Jezus, lat 12, pozostaje w świątyni. Rodzice znajdują go objaśniającego Pismo Święte, uciszającego starszych i nauczycieli.

Jaka jest historyczność tych dwóch Ewangelii? Czy Łukasz naprawdę pominął to wszystko na rzecz incydentu w świątyni, gdy miał 12 lat? Czy te wydarzenia naprawdę pasują do Łukasza 2:52? Jezus wzrastał w mądrości i wzroście oraz w łasce Boga i ludzi. Nie brzmi to tak, jakby Jezus cieszył się tu i tam, w różnych miejscach, co? Czy to naprawdę pasuje do Łukasza 4:22 i 23, gdzie Nazareńcy, dziwiąc się łaskawym słowom Jezusa, mówią: czy to nie jest syn Józefa? Zrób coś tu, w domu, w swoim rodzinnym mieście, tak jak zrobiłeś to gdzie indziej. Nie wygląda na to, żeby znali pół tuzina spektakularnych cudów, których Jezus dokonał przed ukończeniem 12 lat.

Czy to naprawdę pasuje do Mateusza 13:53 do 58 lub Marka 6:16? Skąd bierze się ta mądrość i te cudowne moce? Czy to nie jest syn cieśli? Czy to pasuje do Jana 2:11? Ten cud w Kanie był początkiem znaków Jezusa. Z mojego odczytania wynika, że zostały one wymyślone po fakcie i nie są prawdziwymi obrazami niczego, co wydarzyło się w służbie Jezusa. Inne apokryfy Nowego Testamentu.

Zachowało się wiele aktów apokryficznych, najwcześniejsze z II i III wieku. Dzieje Jana, Dzieje Pawła i Tekli, Dzieje Piotra, Dzieje Andrzeja, Dzieje Tomasza itd. Najwyraźniej mają one na celu uzupełnienie aktów kanonicznych, zabawianie czytelnika i propagowanie własnego, szczególnego podejścia teologicznego.

Dzieje Jana, Andrzeja i Tomasza są silnie intuicyjne. Oznacza to, że małżeństwo jest grzeszne i niedobre, dlatego uczniowie rozbijają małżeństwa i opowiadają się za jedzeniem wyłącznie chleba i wody. Porównaj 1 Tymoteusza 4, 3, że przyjdą zwodnicze duchy i zabronią jedzenia, będą przeciwne małżeństwu itp.

W aktach apokryficznych cudowne historie są nie tylko przesadzone, wywołując fantastyczne i dziwaczne efekty, ale często następują po sobie jako oddzielne jednostki i są sprzedawane w handlu detalicznym same w sobie. Zamiarem tego wyraźnie nie jest pokazanie cudownego postępu Słowa Bożego, ale wystawianie Apostołów jako cudotwórców. To uwaga Hennepina w jego książce o Nowym Testamencie, księga 2, strona 174.

Niektóre relacje o cudach postapostolskich i średniowiecznych. Można je znaleźć w książce E. Cobhama Brewera, Dictionary of Miracles, opublikowanej w 1884 r., która jest dostępna bezpłatnie w Internecie, więc jeśli poszukasz w Google , na pewno znajdziesz tę pracę. To zestawienie zawiera setki starożytnych, średniowiecznych i współczesnych opisów cudów aż do roku 1884, uporządkowanych alfabetycznie według trzech głównych kategorii.

Jednym z nich są te naśladujące biblijne cuda. Dwa, te ilustrujące teksty biblijne. I po trzecie, potwierdzające dogmaty rzymskokatolickie.

Relacje te pochodzą ze standardowych źródeł rzymskokatolickich, Acta Sanctorum, Małych Bolandystów Guérina , jak sądzę, którzy przetłumaczają na język francuski, ponieważ moja wymowa francuska jest kiepska, lub Tinnisman , Żywoity świętych. Po pierwsze, relacje o cudach naśladują cuda biblijne. Tutaj Brewer ma 236 nagłówek, obejmujących 346 dwukolumnowych stron.

Wybiorę kilka przykładów. Św. Barnaba podaje, gdzie znajduje się jego zwłoki. Barnaba Apostoła po ukamienowaniu został wrzucony w ogień gwałtowny, aby jego ciało spłonęło, ale ogień nie zrobił na nim żadnego skutku, a św. Marek, przenosząc zwłoki za bramy murów miejskich Cypru , zakopałem.

Pozostał tam aż do roku 485, kiedy to Necephorus Callistus zapewnił nas, że duch ukazał się Antymusowi Antimiusa , biskupa Cypru, i powiedział mu, gdzie znajduje się jego ciało. Biskup udał się we wskazane miejsce i odnalazł ciało wraz z oryginalnym rękopisem Ewangelii św. Mateusza, tym samym rękopisem pisanym ręką samego ewangelisty. Obie relikwie przewieziono do Konstantynopola.

Kwitnie martwy wiąz. Nosiciel św. Zenobii zmarł w 407 r., przypadkowo dotknął wiąz, martwego i uschniętego do korzeni ze starości. W chwili, gdy to uczyniło, całe drzewo wypuściło liście i pokryło się kwiatami.

Ludzie patrzyli na drzewo z takim szacunkiem, że każdy pragnął mieć kawałek jako zaczarowaną relikwię i wkrótce drzewo zostało całkowicie wycięte. Następnie na miejscu postawiono marmurowy filar z napisem stwierdzającym to, co powiedziano powyżej. Kiedy piwo dotarło do drzwi Katedry św. Zbawiciela , stało się nieruchome i żadna siła ludzka nie mogła go dalej popychać, aż biskup Andrzej obiecał założyć dwunastu kapelanów, którzy będą śpiewać chwałę Bożą w kaplicy przeznaczonej dla zmarłego świętego.

Relikwie przyłączają się do śpiewu. Pewnej nocy diakon obserwował św. Grzegorza z Longress , który zmarł w roku 541 ne, i widział, jak wstał z łóżka i opuścił dormitorium o północy. Diakon niepostrzeżenie poszedł za nim i zobaczył, jak wchodził do baptysterium, którego drzwi same się przed nim otworzyły.

Przez pewien czas panowała martwa cisza, po czym zaczął śpiewać św. Grzegorz. Wkrótce dołączyło mnóstwo głosów i śpiew trwał przez trzy godziny. Myślę, że – twierdzi naiwnie św. Grzegorz z Tours – głosy pochodziły z przechowywanych tam świętych relikwii.

Bez wątpienia objawili się świętemu i przyłączyli się do niego w śpiewaniu pieśni pochwalnych Bogu. Niektóre przedmioty pochodzą z listy relikwii podanej przez Johna Brady'ego w 1839 r., ale nie podano żadnych informacji o lokalizacji każdego z nich. Jeden, jeden z węgli, który spalił św. Wawrzyńca, który przypalił świętego Wawrzyńca.

Dwa, palec św. Andrzeja, drugi Jana Chrzciciela i jeden Ducha Świętego. Trzy, dwie głowy Jana Chrzciciela. Po czwarte, kobieta dotknęła rąbka szaty naszego Pana i uzdrowiła ją z krwawego problemu.

Pięć, fiołka potu św. Michała, gdy walczył z szatanem. Sześć, niektóre promienie gwiazdy, która prowadziła mędrców. Siedem, żebro Słowa, które stało się ciałem.

Osiem, para kapci noszonych przez Enocha przed potopem. Dziewięć. Jezus wylał łzę nad grobem Łazarza. Relacje cudów ilustrujące teksty biblijne.

146 nagłówków ujętych na 128 dwukolumnowych stronach. Z ust niemowląt, Psalm 8-2. Kiedy św. Agnieszka zmarła 20 kwietnia 1317 roku, jej biograf powiedział nam, że otrzymała najdoskonalszą pochwałę, na jaką mogła sobie pozwolić ziemia, czyli niemowlęta przy piersi.

Małym niemowlętom rozwiązał się język i oznajmiły śmierć św. Agnieszki i jej cnót, a ich rodzice obudzili się, słysząc ich głosy. Bóg zapewni, Mateusza 6:25 do 33. Św. Franchi w VII wieku był zatrudniony przy wypieku chleba dla klasztoru św. Marcina de la Bretonniere , ale niektórzy bracia z zazdrości chcieli go sprowadzić w hańbę, ukrył materiały używane do wypieku chleba.

Św. Franciszek nie był ani trochę zmartwiony, ale czyniąc znak krzyża, zaczął ugniatać nic z niczego iw odpowiednim czasie wyprodukował swoją porcję chleba w doskonałym stanie. Świętość jest lepsza niż rubiny, Przysłów 3:15. Ciało św. Szymona Stylitesa, który zmarł w roku 459, było pełne wrzodów i pokryte robakami.

Pewnego dnia robak spadł ze świętej kolumny u stóp Bazylika , króla Saracenów, a król podniósł go i położył na jego oku, po czym natychmiast zamienił się we wspaniałą perłę, tak dużą, tak wielką, że piękna i z tak piękną wodą, że Bazylikus cenił ją bardziej niż całe swoje imperium. Niektóre relacje o cudach potwierdzają dogmat katolicki, 20 nagłówków zajmujących 52 dwukolumnowe strony. Ciało i Krew Chrystusa.

Św. Antoni z Padwy wdał się pewnego dnia w dyskusję z Bonneville na temat sakramentu Mszy św. Bonneville zaprzeczył przeistoczeniu, a Antoni podtrzymał swoją prawdę. Aby go przekonać, św. Antoni kazał Bonneville zamknąć muła i nie dawać mu jedzenia przez trzy dni.

Na zakończenie postu św. Antoni podał mułowi poświęcony opłatek, a Bonneville rzucił mu trochę owsa. Muł nie zwrócił uwagi na owies i padł na kolana przed świętym opłatkiem, wielbiąc go jako swego Stwórcę i Pana. Czyściec.

Emilia Piccieri z XIII w., przełożona klasztoru św. Małgorzaty, nakazywała siostronom w dni postu powstrzymać się nawet od picia wody na pamiątkę pragnienia Chrystusa. Zmarła jedna z siostr, Cecilia Margaret. Trzy dni później pokazała się Emilii i powiedziała, że od trzech dni przebywała w czyścicu, aby zatrzeć skazę narodzin, a trzeciego dnia ukazał się jej anioł stróż i powiedział, że tą wodą została splamiona na ziemi na pamiątkę pragnienia Chrystusa, zgasły płomień czyścica.

Wejść zatem teraz do radości raj. Dziewica Maryja. Św. Jan Damasceński i Juwenal, arcybiskup Jerozolimy, zapewniają, że Adam i Ewa, prorocy, wszyscy apostołowie z wyjątkiem Tomasza i wielu aniołów byli obecni przy śmierci Dziewicy Marii i uczestniczyli w procesji pogrzebowej do Getsemane.

Trzeciego dnia po jej pochówku przybył św. Tomasz z prośbą, aby pozwolono mu spojrzeć na zmarłą, aby otworzono grób. Kiedy oto, ciała już nie było. Zostało zabrane do nieba.

Zapach świętości pozostał w miejscu, gdzie leżało ciało, a lniane ubranie, w które było owinięte, zostało starannie złożone. Apostołowie byli zdumieni, ale wiedzieli, że ciało zostało wzięte do nieba, aby połączyć się z żywą duszą – niektóre konsekwencje cudów opisanych przez Brewera.

Zostało to wybrane i uporządkowane na podstawie jego początkowych stron, cyfr rzymskich od 19 do 23. Te cuda, jeśli rzeczywiście miały miejsce i zostały dokonane przez Boga, potwierdzają prawdziwość charakterystycznych doktryn rzymskokatolickich. Na przykład świat jest podzielony na dwa królestwa.

Królestwo Boże, Kościół katolicki, do którego wchodzi się przez chrzest, wyrzekając się szatana, oraz królestwo szatana, które obejmuje nie tylko pogan i muzułmanów, ale także Żydów i protestantów. Zastugą jest, aby święci ranili heretyków, takich jak luteranie i kalwini, ale jeśli dzieje się odwrotnie, jest to grzech. Poza Kościołem rzymskim nie ma zbawienia.

Jego kapłani mogą faktycznie odpuścić ci grzechy. Jego chrzest odradza. Elementy Eucharystii rzeczywiście ulegają przemianie w Ciele i Krwi Jezusa Chrystusa i mogą funkcjonować jako cudowny pokarm.

Zbawienie jest nagrodą za zasługi, stąd powszechnym celem świętych biografii, został powołany do nieba, aby otrzymać nagrodę za swoje zasługi. Życie świętych uważane jest za romantyczne ideały doskonałości, obejmujące wycofanie się ze społeczeństwa, umartwienie ciała, samomęcznienie, cierpienie i męczeństwo. Jednym z najbardziej chwalebnych aktów pobożności jest pozostawanie w stanie wolnym.

Można być zasługującym, gromadzić zasługi, przekazywać zasługi innym, tak aby wady grzesznika mogły zostać zrównoważone przez przeniesienie ich od świętego, co później nazwano doktryną supererogacji. Ślepe posłuszeństwo przełożonym jest pierwszym prawem pobożności, niezależnie od tego, jak absurdalny jest porządek, jak odrażający, jak trudny. Doskonałość świętego przychodzi wtedy, gdy zmiążdży on wszelkie naturalne uczucia.

Nic na ziemi nie może pozostać, łącznie z nadziejami, ambicjami i miłością, nawet miłością do ojca i matki. Święty nie powinien czytać żadnej świeckiej książki, nie myśleć o świeckich myślach i nie mieć nadziei na świeckie dobro. To dowód zasługi, że można czynić cuda.

Zasługą jest widzieć cuda i wierzyć w nie, a przynajmniej wadą jest wątpliwość w nie. Cudów mogą dokonywać zwłoki, relikwie i medaliki, a także żywi święci. Uwierzytelnienie relikwii może dokonać każdy dostojnik kościelny, na przykład papież, opat czy biskup.

Można je nawet mnożyć. Posiadają cudowne cnoty, bez względu na to, jak małe są, które można przenieść, aby relikwia mogła stać się relikwią. Święci po śmierci mają moc wstawiania się za swoimi wyznawcami przed tronem łaski, leczenia chorób i odwiedzania Ziemi.

Dziewica Maryja jest najwyższą ze wszystkich świętych, najpotężniejszą, najbardziej miłosierną. Święci w niebie interesują się tymi, którzy są na ziemi. Lubią, gdy się do nich zwraca się, otacza się ich patronatem, honoruje, schlebia im, a nawet ubiera i przyozdabia klejnotami.

Wnioski. Bez wehikułów czasu nie możemy być pewni, że żaden z tych cudów się nie wydarzył. Jednakże ich niezgodność z cudami i naukami Pisma Świętego pokazuje, że jeśli tak było, to Bóg nie był ich autorem.

Jak podkreśla Brewer, funkcją wielu z tych rzekomych cudów było odsunięcie średniowiecznego kościoła od nauk Pisma Świętego. Jak zasugerujemy w następnym przemówieniu, wydaje się, że odciągnęły one także wielu ludzi w epoce renesansu, a

później w ogóle od chrześcijaństwa. Cóż, w tym miejscu opuścimy drugą jednostkę, więc tu jesteśmy.

Prawdopodobnie to dobry moment, aby rzucić palenie, więc zrobiliśmy trzy z nich. Są tam dość dziwne rzeczy. Tak, tak, cóż, wiele z tego przegapiliśmy, ponieważ katolicyzm bardzo się zreformował w USA